

Гледамъ по небето
самолетъ лети.
Залудѣ сърдцето
въ моитѣ гърди.

Въ самолета искамъ
да се настаня
надъ полята близки
азъ да полетя.

Ще запѣй моторътъ
пѣсень отъ сърдце,
ще ми махатъ хора
съ кърпи въвъ ржце.

Долу въ равнината
рошави деца
ще крещатъ въ житата
съ пламнали лица.

Азъ ще хвъркамъ леко,
плавно и напредъ, —
ще летя далеко
съ моя самолетъ.

Волно изъ простора
азъ ще си летя —
ще разнасямъ хора,
стоки и писма.

АТАНАСЪ ДУШКОВЪ

ПРИСПИВНА пѣсень

Нанкай моя рожбо свидна,
нанкай, нани — на!
Въ люлка златна ненагледна
люлка те-съня.

Вънъ е зима мразовита,
вѣятъ вихри зли,
съскагъ, блъскагъ по стъклата
и безспиръ вали!...

Слушай врабчо какъ се моли
въ тая ледна нощъ:
— Мили Боже, запази ме,
дай ми здраве, мощъ

да прекарамъ тѣзи ноши
тая самота...
Запази ме, мили Боже
живъ до пролѣтъта!

Всички вече сж заспали
кротъкъ, миренъ сънь.
Само Зайо изъ гората
плахо броди вънь.

Ето Сънчо вече идва
сънни мрежи да плете.
Хайде и ти успокой се
и заспи дете!

ИВ. Н. ЯНАКИЕВЪ